

Ο συνολικός Ιμπεριαλισμός της Ασφάλειας, της Περιχαράκωσης και του Αποκλεισμού (Ηλεκτρονικό Άρθρο)

Ιστορικό Σημείωμα

Αυτό το ηλεκτρονικό άρθρο δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα Facebook [Με τον Μαρξ Πέραν του Μαρξ](#) στις 01/07/16.

Περιεχόμενο

Ο συνολικός Ιμπεριαλισμός της Ασφάλειας, της Περιχαράκωσης και του Αποκλεισμού

Είναι οι μάζες των προσφύγων των εμφυλίων πολέμων, της αθλιότητας και των «οικονομικών μεταναστών» που φέρνουν στο προσκήνιο της ιστορίας τον δυτικό συνολικό ιμπεριαλισμό της ασφάλειας, της περιχαράκωσης και του αποκλεισμού. Σήμερα στέκονται πράγματι μπροστά στις πύλες του καπιταλιστικού κέντρου οι μάζες των ανθρώπων του τρίτου κόσμου και της ευρωπαϊκής περιφέρειας. Πρόκειται για τις μάζες της αθλιότητας οι οποίες παρήχθησαν από το ίδιο το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, πρόκειται για τους ταλαιπωρημένους και καταπονημένους από την πείνα, το εϊτς και τη βία.

Είναι πραγματικά εξαιρετικά μίζερο και ταυτόχρονα πεζά ρεαλιστικό, το γεγονός ότι αυτές οι μάζες των ανθρώπων αντιμετωπίζονται σαν σοβαρή απειλή και γι' αυτό αποκρούονται με διοικητικά μέτρα. Αυτή η αίσθηση της απειλής προέρχεται από ένα μείγμα, πρώτον παράλογων φόβων μπροστά στη συρροή «ξένων» σαν αποτέλεσμα της παγκόσμιας κρίσης, δεύτερον από εντελώς πεζά ανταγωνιστικά συμφέροντα (π.χ. στις αγορές εργασίας) και τρίτον από ελατήρια της «εσωτερικής ασφάλειας» ένεκα της γκετοποίησης, των συγκρούσεων στους δρόμους, της μαζικής εγκληματικότητας κλπ.

Αυτή η προσπάθεια περιχαράκωσης απέναντι στα ρεύματα των προσφύγων και της μετανάστευσης που προκαλεί η αθλιότητα συνοδεύεται από συνθήματα που εκφράζουν ένα γενικό δυτικό δόγμα για το κράτος, και σε συνεννόηση, και συναίνεση εντός του NATO εκφράζουν όλο και περισσότερο το καπιταλιστικό κέντρο ως σύνολο. Δύο από αυτά τα συνθήματα είναι εκείνα που μιλούν για «φρούριο της Ευρώπης» και «φρούριο της Βόρειας Αμερικής». Πράγματι, σ' αυτά τα δύο τμήματα του καπιταλιστικού κέντρου άρχισαν, τις τελευταίες δύο δεκαετίες να ανεγείρουν ένα είδος σινικού τοίχους.

Το «φρούριο Ευρώπης», μάλιστα, χαρακτηρίζεται από ένα «σιδηρούν παραπέτασμα» προστασίας από τους πρόσφυγες των πολέμων και τους μετανάστες της αθλιότητας: από τη μια πλευρά κατά μήκος της Μεσογείου απέναντι στο βορειοαφρικανικό Μάγκρεπ και την Εγγύς Ανατολή, από την άλλη πλευρά, στα σύνορα της Ε.Ε. απέναντι στην Ανατολική Ευρώπη και στην Κεντρική Ασία. Στη δυτική Μεσόγειο η Ισπανία με την ακτοφυλακή και την βαριά οπλισμένη συνοριακή αστυνομία, αποτελεί το κράτος προμετωπίδα ενάντια στις μάζες των μεταναστών από τη Βόρεια Αφρική. Στην Ανατολική Μεσόγειο είναι κυρίως η Ιταλία που αποτελεί την αρμόδια αρχή για το «τοίχος του Βερολίνου» της

Ε.Ε. Στο άλλο άκρο του κόσμου είναι η Αυστραλία εκείνη που ανέλαβε την περιφρούρηση του «σιδηρούν παραπετάσματος» απέναντι στους πρόσφυγες.

Μέσω της συμφωνίας του Schengen η οποία τέθηκε τελικά σε ισχύ το 1995 καθορίστηκε η ελεύθερη διακίνηση εντός της ΕΕ. Τη νέα αυτή εξέλιξη γιόρτασαν υποκριτικά τα δημοκρατικό-καπιταλιστικά ΜΜΕ ως μια υποτιθέμενη σημαντική προόδο, ως μια υπέρβαση των περιορισμένων και στενόμυαλων εθνικών τρόπων σκέψης. Αυτή όμως η ελευθερία διακίνηση εντός της ΕΕ συνδέεται με ένα αυστηρότατο μέχρι και βαρβαρικό έλεγχο των κοινών εξωτερικών συνόρων και με αυτό μετατρέπεται σε ανελευθερία για τις μάζες των ημι-ανθρώπων και μη-ανθρώπων που είναι «έξω», εκτός της καπιταλιστικής αναπαραγωγής, και οι οποίοι πρέπει με κάθε μέσο να παραμείνουν «έξω».

Είναι δύσκολο να γίνει καταληπτό το γεγονός ότι αυτοί που, ακόμη και 17 χρόνια μετά την πτώση του «τοίχους του Βερολίνου», συνεχίζουν να μιλούν γι' αυτά τα «απάνθρωπα σύνορα» και ταυτόχρονα απαιτούν σήμερα να υψωθεί «τοίχος και συρματόπλεγμα» ενάντια στους «ανεπιθύμητους». Αυτό βέβαια δεν είναι «τοίχος του αίσχους» αλλά ένα «δημοκρατικό προστατευτικό τοίχος» ενάντια στους ταπεινωμένους και προσβεβλημένους του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος.

Το λαθρεμπόριο των ανθρώπων, που στο μεταξύ έγινε μια επιχείρηση με δισεκατομμύρια τζίρο, συνιστά κυριολεκτικά ένα είδος εμπορίου ανθρώπων με εξαναγκαστική σύμφωνη γνώμη του ανθρώπινου εμπορεύματος του οποίου ο μοναδικός σκοπός είναι να μπορέσει να πωλήσει την δική του εργατική δύναμη στις δυτικές αγορές του κεφαλαίου. Ο κύριος λόγος για την εθελοντική σκλαβιά κάτω από τον ζυγό ανωνύμων αγορών εργασίας είναι πάντοτε εκείνος ο «βουβός ξαναγκασμός των οικονομικών σχέσεων», (Μαρξ: «Το κεφάλαιο», τομ 1, σελ. 762) που αναγκάζει τους ανθρώπους που είναι ήδη απογυμνωμένοι απ' όλα τα καθοριζόμενα από αυτούς μέσα και κοινωνικές σχέσεις, να παραδίδουν τον εαυτό τους σε μια απεχθή μορφή αφηρημένης δραστηριότητας, διότι αλλιώς θα αποκοπούν από τους όρους και τις προϋποθέσεις της ύπαρξης τους. Θα είναι μετέωροι και στην πορεία θα πεθάνουν.

Για τις συχνά αυταπατικές ελπίδες και προσδοκίες τους, οι πρόσφυγες αυτοί, οι οποίοι δεν βλέπουν καμιά προοπτική στην πατρίδα τους, που καταστράφηκε από τη δράση των νόμων του ανταγωνισμού της παγκόσμιας αγοράς, δίνουν κατά κανόνα όλες τις αποταμιεύσεις της ζωής τους. Η Οδύσσεια αυτών των ανθρώπων καταλήγει πολλές φορές στο να πνιγούν (στη θάλασσα), να πεθάνουν από ασφυξία (σε container), να παγώσουν (στις Άλπεις), να πυροβοληθούν (από τους ίδιους τους λαθρέμπορους ή από την ακτοφυλακή) και στην καλύτερη περίπτωση να βρεθούν σ' ένα μολυσμένο στρατόπεδο ή ένα κρατητήριο περιμένοντας την απέλασή τους.

Έχοντας κανείς αυτά κατά νου, μπορεί εύκολα να αντιληφθεί το μέγεθος της δυναμικής της απελπισίας τους. Η κατάσταση είναι πολύ χειρότερη όταν κανείς παρατηρεί ότι τις περισσότερες φορές πρόκειται για νέους και δραστήριους ανθρώπους που παίρνουν αυτό το δρόμο του πόνου και των βασάνων. Διανοείται κανείς πως θα είναι η καθημερινότητα αυτών που μένουν πίσω, των γερόντων, των αρρώστων, των απόρων;

Πίσω λοιπόν από τους αφηρημένους αριθμούς βρίσκονται απερίγραπτες καταστάσεις, οι οποίες δύσκολα μπορούν πλέον να γίνουν αποδεχτές και γι' αυτό απωθούνται από την δημόσια κοινή γνώμη. Βέβαια λέγονται όλα κάποτε και κάπως, και γίνεται παραδοχή, αλλά ποτέ δεν συσχετίζονται όλ' αυτά με το κοινωνικό σύστημα («δημοκρατία και οικονομία της αγοράς») που τα προκαλεί και γι' αυτό απεικονίζονται και περιγράφονται στα ΜΜΕ αδιαφοροποίητα, δίπλα από αθλητικά γεγονότα, από φυσικές καταστροφές ή από τα διαδραματιζόμενα στο πολιτικό πεδίο που πάει να μετατραπεί σε τσίρκο.

Η θαυμάσια παγκόσμια οικονομία της αγοράς κατάφερε στα τελευταία χρόνια, μαζί με την τεράστια

ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, να αφήσει να αναδυθεί και πάλιν η πείνα σε παγκόσμιο επίπεδο. Το φαινόμενο της κοινωνικά και όχι φυσικά καθορισμένης πείνας ήταν πάντοτε χαρακτηριστικό του καπιταλισμού, μόνο που στην περίοδο του φορντιστικού μπουμ, μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, το απώθησε στην περιφέρεια. Οι «ευημερούντες» πολίτες της Δύσης, οι οποίοι απολάμβαναν την φορντιστική μαζική κατανάλωση, αντιλαμβάνονταν τη μαζική πείνα στις νότιες περιοχές της παγκόσμιας αγοράς βασικά ημι-ρατσιστικά.

Σήμερα όσο πιο έντονα και ανυπόμονα περιχαράκωνεται το δημοκρατικό-καπιταλιστικό κέντρο απέναντι στις μάζες των αποβλημένων, τόσο λιγότερο θέλουν να παραδεχθούν οι ιδεολόγοι και οι προστάτες του, ότι αυτά τα φαινόμενα κρίσης, τα οποία θέλουν να καταστείλουν, τουλάχιστον να μετριάσουν, με τέτοιου είδους μεθόδους, συνιστούν το προτσές διάλυσης και αυτοκαταστροφής του παγκόσμιου εμπορευματοπαραγωγού συστήματος, δηλαδή της κατάρρευσης της δικής τους καπιταλιστικής οντολογίας, που προκαλείται από το γεγονός ότι η παραγωγικότητα της εργασίας που επετεύχθει με τα νέα μέσα παραγωγής που βασίζονται στην μικροηλεκτρονική και στην πληροφορική, κάνει την ζωντανή «αφηρημένη εργασία», δηλαδή την «ουσία του κεφαλαίου», σε αυξανόμενο βαθμό περιττή. (Μαρξ: "Grundrisse", σελ. 590-610 Γερμανική έκδοση, Μαρξ: «Το κεφάλαιο», τόμος 3ος, σελ. 316, 333 και αλλού).

Οι οικονομολόγοι ναι μεν γνωρίζουν πολύ καλά και έχουν επίσης παραδεχθεί, το ίδιο ανοιχτά όσο και κυνικά, ότι για το μεγαλύτερο μέρος της ανθρωπότητας δεν θα υπάρξει πλέον καμιά «απασχόληση», καμιά «ανάπτυξη» και κανένα μέλλον του καπιταλισμού ο οποίος συμπυκνώθηκε σε οντολογική προϋπόθεση της ανθρωπότητας και αναγορεύτηκε σε κοινωνική ψευδο-φύση. Παρ' όλο τούτο συνεχίζουν να αναζητούν και να σκαρφίζονται νέα σχέδια για «επανοικοδόμηση», «εξομάλυνση» μέσω ιδιωτικοποιήσεων, «επανενσωμάτωση στη δημοκρατική κοινότητα των λαών» κλπ των περιοχών της κατάρρευσης, της λεηλασίας και των εμφυλίων πολέμων.

Τον καιρό του ψυχρού πολέμου η αποστολική ιδεολογία της Δύσης, κάτω από την εντύπωση της φορντιστικής κινητοποίησης και του συνδεδεμένου με αυτήν «οικονομικού θαύματος» μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο, περιείχε ακόμη την υπόσχεση για άνθιση και «ανάπτυξη» για ολόκληρο τον πλανήτη.

Μια τέτοια υπόσχεση αποδείχθηκε ότι αντικειμενικά ήταν χωρίς περιεχόμενο. Σήμερα στην παγκόσμια κρίση της 3ης βιομηχανικής επανάστασης δεν παίρνει κανέναν πλέον στα σοβαρά τον ισχυρισμό ότι θα ήταν δυνατόν να υπάρξει ακόμη ένα καπιταλιστικό «οικονομικό θαύμα». Η μαζική ανεργία, που νόμιζαν ότι ξεπεράστηκε οριστικά, έγινε δομική διότι αυξάνεται συνεχώς, ανεξάρτητα από τον κύκλο της συγκυρίας. Σε πολλές δε χώρες της περιφέρειας κατέρρευσε ήδη μαζί με την «αφηρημένη εργασία» επίσης η χρηματική οικονομία.

Αυτό που οι ιδεολόγοι του καπιταλισμού αναγκάζονται τώρα να κάνουν είναι μια συνεχής αναζήτηση ενός ωραιοποιημένου λεξιλογίου μιας μη πραγματοποιήσιμης διαλεκτικής της ολοκληρωτικής περιχαράκωσης και του αποκλεισμού και ταυτόχρονα της απαίτησης για ολοκληρωτική υποταγή του συνόλου της ανθρωπότητας στις προσταγές και στη αφηρημένη λογική της συσσώρευσης του κεφαλαίου.

Πολλοί οικονομολόγοι παραδέχονται στο μεταξύ ανοιχτά, ότι ακόμη και στα ίδια τα καπιταλιστικά κέντρα δεν αναμένουν ποτέ πια «πλήρη απασχόληση» και αποδέχονται κυνικά την ύπαρξη μιας νέας φτώχειας ενός αυξανόμενου αριθμού του πληθυσμού.

Θεωρείται πλέον λογικό, φυσιολογικό και αυτονόητο το εξής: ότι δεν μπορεί – για οποιονδήποτε λόγο – να γίνει «προσοδοφόρο» για την αφηρημένη παραγωγή κέρδους, όπως, η εργατική δύναμη, τα μέσα παραγωγής και ο υλικός πλούτος, οφείλει να παραμένει ανενεργό, «αναξιοποίητο» ή να

καταστρέφεται (ανεργία, χωματερές, μείωση ή διακοπή της παραγωγής κλπ). Ποτέ δεν τίθεται βεβαίως υπό αμφισβήτηση η οικονομία και το σύστημα της αγοράς, αλλά πάντοτε η ύπαρξη των πλεοναζόντων ανθρώπων.

Έτσι ότι παρέμεινε σήμερα από εκείνη την αποστολική ιδεολογία είναι η, με δημοκρατική φρασεολογία συσκευασμένη σκέτη αξίωση και απαίτηση για κυριαρχία του καπιταλισμού πάνω σ' ένα κόσμο τον οποίο δεν μπορεί πλέον ο ίδιος να αναπαράγει κοινωνικά-οικονομικά. Το οικοδόμημα του δεν είναι πλέον κατοικήσιμο.

Πέραν των πιο πάνω, αρχίζει σήμερα, στην παγκόσμιο κρίση της 3ης βιομηχανικής επανάστασης, να ρευστοποιείται η ίδια η κυριαρχία των κρατών διότι διαλύεται ο χώρος της οικονομικής ενσωμάτωσης των ανθρώπων, δηλαδή οι εθνικές οικονομίες με το κράτος ως ρυθμιστική αρμόδια αρχή και προστάτης τους. Μέσα στα πλαίσια μάλιστα της ΕΕ γίνεται μια προσπάθεια οργανωμένης και προγραμματισμένης διάλυσης των εθνικών οικονομιών, πράγμα βέβαια που θα αποτύχει. όχι η διάλυση τους αλλά το οργανωμένο και προγραμματισμένο της διάλυσης τους.

Τα σχέδια της ΕΕ για κρατικά επιχορηγούμενο φτηνό μισθό και κοινοτική εξαναγκαστική εργασία είναι καταδικασμένα σε αποτυχία διότι αυτά δεν μπορούν να συγκροτήσουν μια αυτόνομη βάση συσσώρευσης του κεφαλαίου. αποτελούν μόνο ένα ενδιάμεσο σταθμό στο δρόμο της δημιουργίας νέων στρωμάτων του περιθωρίου.

Όλ' αυτά και άλλα παρόμοια μέτρα που λαμβάνονται σε παγκόσμιο επίπεδο είναι μόνο μεταβατικές μορφές της κοινωνικής καταστολής και καταπίεσης οι οποίες οδηγούν στο σημείο του αδιεξόδου: από τους «πλεονάζοντες», είτε αφαιρείται κάθε δυνατότητα αναπαραγωγής της ζωής τους και απολύονται στο τίποτα, όπως συμβαίνει σε μεγάλες περιοχές της περιφέρειας, όπου αυτά τα μέτρα, αυτός ο μετασηματισμός πάει μαζί με μια καλπάζουσα διάλυση της κυριαρχίας των κρατών και της δημιουργίας δομών οικονομίας της λεηλασίας και άνομης βίας.

Είτε πρέπει, εκεί όπου η κυριαρχία είναι ακόμη σταθερή, όπως στα δυτικά κέντρα (κυρίως ένεκα της ικανότητας αναχρηματοδότησης της από τις χρηματιστηριακές φούσκες), να τους αφαιρούνται δικαιώματα, να κλείνονται σε φυλακές και σε τόπους διαμονής παρόμοιους με στρατόπεδα συγκεντρώσεως - ακριβώς όπως οι «παράνομοι» και οι πρόσφυγες. Αυτή η τάση είναι πιο προχωρημένη στις αγγλοσαξωνικές χώρες, κυρίως στις ΗΠΑ. Η τελευταία παγκόσμια δύναμη έχει ήδη φυλακίσει εκατομμύρια δικών της «πλεοναζόντων» και καθημερινά αυξάνονται κατά χιλιάδες.

Έτσι οι καπιταλιστικά πλεονάζοντες δεν μπορούν πλέον να ενσωματωθούν πρακτικά στη λογική της αξιοποίησης του κεφαλαίου, στην οποία λογική ωστόσο συνεχίζουν να ανήκουν, χωρίς όμως να μπορούν να υλοποιήσουν την υπόστασή τους ως αφηρημένες μονάδες επίδοσης, όπως ορίζεται, εκ των πραγμάτων η καπιταλιστική ανθρώπινη ύπαρξη τους (δηλαδή σύμφωνα με την δική τους καπιταλιστική μορφή υποκειμένου).

Η καταφυγή σε πολέμους για την εγκαθίδρυση και διατήρηση της νέας παγκόσμιας τάξης πραγμάτων οξύνει περισσότερο την κρίση. Οι σημερινοί πόλεμοι δεν έχουν το ίδιο περιεχόμενο που είχαν οι προηγούμενοι. Οι προηγούμενοι ήταν πόλεμοι οι οποίοι συνέβαλαν στην ανάπτυξη και επιβολή του καπιταλισμού γενικά και ειδικότερα στο ξαναμοίρασμα των σφαιρών επιρροής. Ήταν δηλαδή ένα θετικό στοιχείο για τον καπιταλισμό. Ήταν - ας το πούμε έτσι - οι πόνοι της γέννας και ολοκλήρωσης ενός νέου τρόπου παραγωγής και κοινωνικής συγκρότησης.

Στην 3η βιομηχανική επανάσταση, η παγκοσμιοποίηση κάνει εντελώς αναχρονιστική την εθνικοκρατική πάλη για το «ξαναμοίρασμα του κόσμου». Οι τωρινοί πόλεμοι είναι προϊόντα και αποτελέσματα, όπως και τρόπος εκδήλωσης της κατηγορικής κρίσης των καπιταλιστικών κοινωνικών μορφών ως τέτοιων, η οποία σηματοδοτεί το οριστικό τέλος του καπιταλισμού. Είναι

προϊόντα και τρόπος εκδήλωσης της διαδικασίας αυτοκατάρρευσης αυτού του τρόπου παραγωγής και ζωής. Δεν συμβάλλουν στην περαιτέρω ανάπτυξη και επιβολή του. Έχουν μόνο ένα σκοπό: την προσπάθεια διατήρησης πάσει θυσία τούτου του τρόπου παραγωγής, στις πυρηνικές χώρες του κεφαλαίου, για όσο περισσότερο χρονικό διάστημα γίνεται.

Γι' αυτό και σήμερα διακρίνονται ταυτόχρονα τρεις αλληλοσυμπληρωνόμενες λειτουργίες του συνολικού πλέον ιμπεριαλισμού στην υπόσταση του NATO με την αδιαμφισβήτητη ηγέτιδα δύναμη των ΗΠΑ, τη μόνη πλέον παγκόσμια δύναμη, η οποία δρα τώρα ως «παγκόσμιος αστυνομικός»: είναι ο συνολικός ιμπεριαλισμός της ασφάλειας, της περιχαράκωσης και του αποκλεισμού που σκοπό έχει, από την μια πλευρά, να εξασφαλίσει και να ασφαλίσει την απρόσκοπτη εξόρυξη και ροή των πρώτων υλών (κυρίως του πετρελαίου και του φυσικού αερίου), και από την άλλη πλευρά να ανεγείρει ένα τοίχος γύρω από τις πυρηνικές χώρες του κεφαλαίου (Βόρεια Αμερική, ΕΕ, Ιαπωνία, Αυστραλία), αποκλείοντας την ανεξέλεγκτη εισροή μεταναστών από τις χώρες της περιφέρειας, τις χώρες του τρίτου κόσμου, τις περιοχές της κατάρρευσης.

Ο καπιταλισμός έφθασε στο τέλος της τυφλής πτήσης του δια μέσου της ιστορίας και το μόνο που μπορεί τώρα να γίνει είναι να συντριβεί. Η χωρίς προηγούμενο συγκέντρωση του κεφαλαίου η οποία οικοδομήθηκε - κατά την επιχειρηματική «φυγή προς τα μπρος» - στους υπερεθνικούς χώρους, προαναγγέλει ένα οικονομικό καννιβαλισμό στην ανεξέλεγκτη πλέον παγκόσμια αγορά. Οι υποτιθέμενοι νέοι Κύριοι του κόσμου οι οποίοι κυνηγούν την φθίνουσα παγκόσμια αγοραστική δύναμη και την κερδοφορία, μπορούν τώρα μόνο να αλληλοκατασπαραχθούν και με αυτό τον τρόπο να καταστρέψουν και εκείνο τον πραγματικό οικονομικό πλούτο ο οποίος αποτελεί το τελευταίο υπόλειμμα καπιταλιστικής «κανονικότητας», και να παρασύρουν μαζί τους την ανθρωπότητα στο χάος και τη βαρβαρότητα.

Συνοπτικά και συμπερασματικά

Είναι ολοφάνερο σε τι συνίσταται η λογική του δημοκρατικού συνολικού ιμπεριαλισμού της ασφάλειας, της περιχαράκωσης και του αποκλεισμού: εν όψει του γεγονότος ότι το παγκόσμιο προτσές της κρίσης της καπιταλιστικής οικονομίας έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις, με τα αντίστοιχα αρνητικά κοινωνικά επακόλουθα, ο κόσμος οφείλει να χωριστεί βασικά σε δύο ζώνες ή υπο-κόσμους.

Από την μια πλευρά, σε μια παγκόσμια ζώνη «σχετικής κανονικότητας» με δημοκρατικές διαδικασίες, με αστικά νομικά δικαιώματα και με καπιταλιστική αναπαραγωγή της μάζας του πληθυσμού, στην οποία, η παραγόμενη από την οικονομία της αγοράς αθλιότητα, κρατείται ως κοινωνικό περιθώριο, σε χαμηλό επίπεδο και έτσι μπορεί σχετικά εύκολα να ελέγχεται και να εξουσιάζεται. Με αυτό τον τρόπο διατηρείται σε κάποιο βαθμό ένα status ειρήνευσης. Αυτή η ζώνη είναι, προς το παρόν σε μεγάλο βαθμό ταυτόσημη με τα δυτικά κέντρα, την Ιαπωνία, την Αυστραλία και τις νησίδες της παραγωγικότητας σε εκείνες τις μεγάλες περιοχές του κόσμου οι οποίες ως σύνολο έχουν χάσει την ικανότητα καπιταλιστικής αναπαραγωγής τους.

Από την άλλη πλευρά εκτείνεται μια ζώνη στην οποία η οικονομία της αγοράς επέστρεψε ήδη πίσω στην «φυσική κατάσταση» του ανταγωνισμού του πρώιμου καπιταλισμού όπου επικρατούσε η βασική θέση της ιδεολογίας του φιλελευθερισμού "bellum omnium contra omnes" («πόλεμος όλων εναντίον όλων») - που οδηγεί στο «δίκαιο του ισχυρότερου» σαν λογική συνέπεια της και θέτει τον άνθρωπο πιο κάτω από το ζωικό βασίλειο διότι ένας τέτοιος πόλεμος δεν υπάρχει στα ζώα. Κάτω από αυτές τις συνθήκες η αθλιότητα της πλειοψηφίας του πληθυσμού είναι η επικρατούσα κατάσταση, πράγμα που καθιστά δύσκολο μέχρι και αδύνατο τον έλεγχο και τη ρύθμιση με τις μορφές του αστικού Δικαίου δηλαδή του κράτους, της πολιτικής κλπ.

Η συνοριακή γραμμή ανάμεσα σ' αυτές τις δύο ζώνες χαράσσεται όλο και πιο καθαρά με τοίχους, συρματοπλέγματα ηλεκτρικούς φράχτες, λωρίδες θανάτου κλπ.

Σήμερα όμως δεν υπάρχει πλέον κανένα πραγματικό χωρικό και κοινωνικό «έξω» επειδή όλα τα φαινόμενα βρίσκονται εντός του παγκοσμιοποιημένου καπιταλιστικού συστήματος. Έχοντας αυτό κατά νου, γίνεται κατανοητό ότι κάθε προσπάθεια να ανεγερθούν τοίχοι είναι εντελώς ανώφελη. Αυτοί οι πλεονάζοντες, οι «νέοι βάρβαροι», οι οποίοι πρέπει να κρατηθούν μακριά από τις πυρηνικές χώρες του κεφαλαίου και πρέπει να αποκλειστούν είναι προϊόντα της κρίσης της παγκόσμιας αξιοποίησης του κεφαλαίου, μιας κρίσης που συνιστά το απόλυτο εσωτερικό όριο του αντικειμενοποιημένου και αυτονομημένου φετιχιστικού χαρακτήρα της αξιοποίησης του κεφαλαίου.

Κάτω από τις συνθήκες του οικουμενικού ανταγωνισμού, η μετανάστευση δεν είναι τίποτ' άλλο παρά ένα στοιχείο του ολοκληρωτικού ανταγωνισμού ή η συνέχεια του με άλλα μέσα. Γι' αυτό οι άνθρωποι αναγκάζονται να αφήνουν τους δικούς τους, ρισκάροντας ακόμη και την ίδια την ζωή τους, εξαναγκαζόμενοι να ανταγωνίζονται αναμεταξύ τους και να αναζητούν και να εκλιπαρούν ένα «επενδυτή» για να τους δώσει μια «θέση εργασίας», για να τους «εργοδοτήσει».

Η μόνιμη πλέον δημιουργία από το ίδιο το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα νέων φαινομένων κρίσης και προτσές εκβαρβαροποίησης, ανομίας, χάους και άσκοπης βίας, αυτή η ανεξέλεγκτη επέκταση όλο και νέων μεταστάσεων της καπιταλιστικής ροπής προς το θάνατο, κάνει τον συνολικό ιμπεριαλισμό της ασφάλειας, της περιχαράκωσης και του αποκλεισμού επικρατούν στοιχείο της ιμπεριαλιστικής συγκρότησης της νέας τάξης πραγμάτων, η οποία συνιστά στην πραγματικότητα μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Οκτώβρης 2007

—

Σημειώσεις

1. Όλα τα αποσπάσματα και οι αναφορές από τους τρεις τόμους του *Κεφαλαίου* και τις *Θεωρίες για την Υπεραξία* είναι από τις σχετικές εκδόσεις της Σύγχρονης Εποχής. Τα αποσπάσματα και οι αναφορές από τα *Grundrisse* είναι από την Γερμανική Έκδοση των Απάντων των Μαρξ-Ένγκελς, τόμος 42. (Dietz Verlag Berlin, 1983). Στα σχετικά αποσπάσματα σημειώνονται στην παρένθεση όπου έγινε κατορθωτό, οι αντίστοιχες σελίδες της Ελληνικής Έκδοσης των *Grundrisse* του Στοχαστή.
2. Όλα τα κείμενα αντλούν ιδέες από το έργο της Γερμανικής Θεωρητικής Σχολής της Κριτικής της Αξίας (*Wertkritik*) όπως έχει δημοσιευτεί στα περιοδικά *Krisis* και *Exit!* και στα βιβλία των Robert Kurz, Norbert Trenkle, Ernst Lohoff και άλλων. Στις περιπτώσεις που γίνεται ελεύθερη μετάφραση άρθρων αυτό δηλώνεται από την αναφορά στον τίτλο «*σύμφωνα με τον Robert Kurz*».

[Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Με τον Μαρξ Πέραν του Μαρξ \(Ιστοσελίδα\)](#), [Ηλεκτρονικά Άρθρα](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [2016](#), [Απροσδιόριστη Τοποθεσία](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - **Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο**
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

<https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:digital:metonmarx:imperialism>

Last update: **2025/09/18 10:37**